

נושא: כיצד פתרה ארה"ב את העימות בין - - - How the U.S. Solved the Palestinian-Israeli Conflict
ישראל לפלשתינאים

חברים יקרים,

להלן מאמר מרתק וחשוב, המציג חזיון אפוקליפטי של העתיד להתרחש כאן (סו ושלום!) בשנת 2016 (רק בעוד פחות משש שנים!), וזאת אם ממשלתנו תיאלץ להכנע ולהשלים עם לחצים גוברים והולכים מצד ארה"ב, תחת נשיאות ברק חוסין אובמה וניהול מחלקת המדינה ע"י הילרי קלינטון. הדברים קשים ומדאיגים ביותר והתרחישים המאיימים מבהילים, ובשל כך מצאתי לראוי להביא בפניכם את המאמר כולו ואף לתרגמו לעברית, במטרה להביא הדברים לידיעתם ולתשומת לבם של רבים ככל שניתן - ולא רק לאלה מבינינו השולטים בקריאת טקסטים באנגלית.

אנא מכם, קראו את הדברים בעיון רב ועד תומם, ועשו כמיטב יכולתכם - ובכך תהא תרומתכם הצנועה - להפצתם לכל חוג מכריכם ומהם הלאה, על מנת להביאם לדעת הקהל בישראל ולהעמיד את כולנו בפני אחד התרחישים היותר מציאותיים העלולים להתרגש על כולנו, אם לא נתעשת ונעשה יחדיו לחיזוק עמידתנו בפני מה שהעתיד צופן לנו כאן.

מאמר זה פורסם היום (29.08.2010) על ידי הארגון היהודי-אמריקאי [Children of Jewish Holocaust Survivors](#) אשר באופן עקבי שם כנר לרגליו את המטרה שהמימרה "לעולם לא עוד" לא תישאר בגדר סיסמה שאין מאחוריה ולא כלום.

אמנם יש בתרחיש המתואר לא מעט דברים אשר כל אחד יכול לחלוק עליהם או לשלול אותם, אך בדבר אחד נראה שאין ולא יכול להיות ספק: גם אם רק מחצית מהאירועים תתגשם חלילה - סימני הדרך עד כה ובמציאות דהיום אינם מותירים מקום רב להנחה, שבלא התגייסות והתעשתות כללית ומאמץ הסברה אדיר ומרוכז נוכל להמשיך לשבת בחיבוק ידיים, ולסמוך על המזל ועל הנהגה בלא דעת קהל מודעת ומשפיעה, ובעיקר - חוסן לאומי וכוח נפשי.

שלכם,

יוסי שלף

How the U.S. Solved the Palestinian-Israeli Conflict

By [John R. Miller](#) - [The Corner](#) - August 27, 2010

With the help of prognosticator John R. Miller — former U.S. ambassador-at-large on modern slavery, visiting scholar at the Institute for Government Studies at UC-Berkeley, and senior fellow at the Discovery Institute — we present this memo from the year 2016, which explains what misfortunes might have befallen the Middle East by then.

SBU (Sensitive but Unclassified)
February 20, 2016

כך פתרה ארה"ב את העימות בין ישראל לפלשתינאים

מאת ג'ון ר. מילר - "דה קורנר", 27.08.2010

בעזרת ניבוי של ג'ון ר. מילר - לשעבר שגריר ארצות הברית לנושאי עבדות מודרנית, חוקר אורח במכון ללימודי הממשל ב UC-ברקלי ועמית מחקר בכיר במכון דיסקברי - אנו מציגים את התזכיר הזה משנת 2016, המנבא אילו אסונות צפוי שיפקדו את המזרח התיכון באותה עת.

בלמ"ס (רגיש אך בלתי מסווג)
20 בפברואר 2016 [בעוד כשש שנים]

Dear Madam Secretary:

גברתי היקרה מזכירת המדינה;

You have asked for my recommendation on how the United States should respond to the requests for admission into this country of hundreds of thousands of Israeli refugees. You have also asked for my review and assessment of the success of our Middle East peace efforts. Although I write as your Counselor, I believe my views are shared by the Near Eastern Affairs Bureau.

The current situation may be disturbing, but we have made great progress on the Israeli-Palestinian issue since 2010. That was the year that you and the president devised the alternating-warm-and-cool-receptions strategy for visiting Israeli dignitaries, keeping Prime Minister Netanyahu waiting at the White House for an hour and a half while the president dined with Michelle and the children during one visit, then being all smiles and assurances of American-Israeli friendship during the next. This technique has been very helpful in creating uncertainty about U.S. intentions, which has led Israeli ministers to be more receptive to our policies.

You will recall that because of the above efforts, in 2010 the Obama administration stopped Israel from settling Jews in Jerusalem as a means of getting the Palestinian Authority to start direct negotiations with Israel in D.C. More importantly, it was the year that you finally acceded to a U.N. investigation of Israel's Gaza blockade after Israeli killings of Turkish activists attempting to break the blockade. (This followed the initiation of an Israeli investigation with foreign observers, which failed to mollify international outrage.)

At the time, the Israelis protested that the proposed U.N. investigation involved a loss of their sovereignty, noting that there were no such investigations when Russia killed civilians aiding Chechnyan terrorists. You explained to Netanyahu that Israel, as a democracy, should accept a higher standard. Netanyahu asked whether you would agree to a U.N. investigation of the killing by Marines in Afghanistan of civilians aiding the Taliban. You calmly explained that Israel was different and urged Netanyahu to understand that the United States was Israel's main ally, that in our struggle with Islamic militants we needed credibility in the Islamic world, and that an international investigation would defuse tensions.

Netanyahu wasn't happy, but when Middle East peace envoy former British prime minister Tony Blair and you both assured him that you would work for a broad-based and unbiased investigation, Netanyahu consented (of course, suitable pressures were also applied from here).

ביקשת את המלצתי כיצד צריכה ארצות הברית להגיב לבקשות של מאות אלפי פליטים ישראלים להתקבל לתוך הארץ הזאת. ביקשת גם את בדיקתי והערכתתי להצלחת מאמציי להשכנת שלום במזרח התיכון. אף שהנני כותב כיועצך, אני מאמין כי הלשכה לענייני המזרח הקרוב שותפה לדעותי.

המצב הנוכחי עלול להיות מטריד, אך מאז 2010 השגנו התקדמות רבה בנושא הישראלי-פלסטיני. זו הייתה השנה בה את והנשיא המצאתם אסטרטגיית קבלות פנים חמות-קרורות-לסירוגין בביקורי נכבדים ישראלים, תחילה בהחזקת ראש הממשלה נתניהו במהלך ביקור אחד בהמתנה בת שעה וחצי בבית הלבן (בעוד הנשיא סועד עם מישל וילדיהם), ואז להיות כולו חיוכים והבטחות של ידידות אמריקה-ישראל בביקור הבא. טכניקה זו סייעה מאוד ביצירת אי-וודאות לגבי כוונותיה של ארצות הברית, אשר הובילה את שרי ישראל להיות קשובים יותר למדיניות שלנו.

כזכור לך, כפועל יוצא מהמאמצים הללו, בשנת 2010 עלה בידי ממשל אובמה לבלום את ישראל מליישוב יהודים בירושלים, כאמצעי להביא את הרשות הפלסטינית לפתוח במשא ומתן ישיר עם ישראל בווישינגטון. חשוב יותר, זה היה בשנה בה לבסוף נענית לדרישה לחקירה של האו"ם על המצור הישראלי על עזה, לאחר שהישראלים הרגו פעילים טורקים שניסו לשבור את המצור. (זאת בעקבות פתיחת חקירה בישראל עם משקיפים זרים, אשר לא הצליחה להרגיע את הזעם הבינלאומי).

בה בעת, מחתה ישראל על כך שהחקירה המוצעת ע"י האו"ם כרכה בחובה אובדן הריבונות שלה, וציינה כי לא נעשו חקירות ממין זה כאשר רוסיה הרגה אזרחים שסייעו למחבלים הצ'צ'ניים. את הסברת לנתניהו כי על ישראל, כמדינה דמוקרטית, לאמץ רף גבוה יותר. נתניהו שאל אותך אם תסכימי לחקירה של האו"ם על ההרג שביצע הנחתים באפגניסטן באזרחים שסייעו לטאליבן. את הסברת לו בשלווה שישראל שונה ודחוקת בנתניהו להבין כי ארצות הברית היתה בת בריתה הראשית של ישראל; כי במאבקנו במוסלמים הלוחמניים נזקקנו לאמינות בעולם האסלאמי, וכי חקירה בינלאומית תנטרל מתחים.

נתניהו לא שבע רצון מכך, אך כאשר את ביחד עם שליח השלום במזרח התיכון – לשעבר ראש ממשלת בריטניה טוני בלייר – הבטחתם לו שתעמלו לקיומה של חקירה רחבת-בסיס ובלתי משוחדת, הסכים לכך נתניהו (כמובן, לחצים מתאימים יושמו גם כאן).

The results of the U.N. investigation weren't particularly important —

everyone knew Israel would be harshly criticized after the U.N. Human Rights Council condemned Israel 32 to 3 prior to any investigation. Far more important was establishing the principle that, as direct negotiations dragged on between Israel and the Palestinian Authority, international authorities would review any actions taken by the then-Israeli state to protect itself. Thus, U.N. investigations and condemnations soon forced Israel not only to weaken and then drop the blockade of Gaza but also to stop disproportionate force against any cross-border raids or rockets from Gaza, the West Bank, or Lebanon.

With the establishment of the principle of U.N. supervision over Israeli actions in the Middle East, the United States was positioned to play an even more constructive role. President Obama, as part of his outreach to the Muslim world and in order to jumpstart the bogged-down Israeli-Palestinian Authority negotiations, proposed with Secretary General Ban Ki-moon that U.N. peacekeepers patrol the borders between Israel and its Palestinian neighbors. Israel protested that no other state was prevented by the U.N. from fighting back against terrorists. However, the threat of sanctions from the European Union, coupled with our intensive diplomacy, convinced Israel that it must take risks for peace to keep alive negotiations, and the U.N. peacekeepers were introduced.

Despite these hopeful steps, tensions mounted in the region. After Iran and Saudi Arabia became nuclear powers, the subsequent nuclear war between those two nations in 2013 led to millions of deaths. It was only stopped when the U.N. resolved that the conflict never would have taken place except for the provocation of Israel's acquiring nuclear weapons. Our country showed its support for Israel by courageously abstaining on this resolution while we skillfully preserved our ties with the Islamic world by avoiding a veto.

– תוצאות חקירת האו"ם לא היו חשובות במיוחד –

הכל ידעו שישראל תבוקר בחריפות לאחר שמועצת זכויות האדם של האו"ם גינתה את ישראל ברוב של 32:3 עוד לפני קיומה של חקירה כלשהי. בעוד וככל שהמו"מ הישיר בין ישראל לבין הרשות הפלסטינית גרר רגליים, יוחסה חשיבות רבה לביסוס העיקרון שרשויות בינלאומיות יבחנו את כל הפעולות שנקטו על ידי ישראל דאז להגן על עצמה. באופן זה, חקירות של האו"ם וגיבויים לא זו בלבד שהחלישו את ישראל, אלא גם הכריחו אותה לאחר מכן להסיר את הסגר מעל עזה, ולבלום עצמה מכל תגובה בכוח בלתי מידתי כנגד כל התקיפות מעבר לגבול או רקטות מעזה, מהגדה המערבית, או מלבנון.

עם מיסוד עקרון פיקוח האו"ם על פעולות ישראל במזרח התיכון, הוצבה ארצות הברית למלא אף תפקיד קונסטרוקטיבי יותר. הנשיא אובמה, כחלק מהושטת ידו אל העולם המוסלמי ועל מנת להתניע מחדש את המו"מ התקוע בין ישראל לפלסטינים, הציע בצוותא עם מזכ"ל האו"ם באן-קי-מון שכוחות שמירת שלום של האו"ם יסיירו בגבולות שבין ישראל לשכנותיה הפלשתיניות. ישראל מחתה, כיוון שאין מלבדה מדינה אחרת שהאו"ם מנע בעדה מלהאבק נגד טרוריסטים. מכל מקום, איומי סנקציות מצד האיחוד האירופי, בשילוב דיפלומטיה נמרצת שלנו, שכנעו את ישראל שהיא חייבת לקחת סיכונים למען השלום כדי לאפשר את המשך המו"מ, ואנשי כוח השלום של האו"ם הוכנסו לשטח.

למרות הפעולות מעוררות התקווה הללו, הסלימו המתחים באזור. לאחר שאיראן וערב הסעודית הפכו למעצמות גרעיניות, הסבה המלחמה הגרעינית שפרצה בין שתי המדינות הללו בשנת 2013 מיליוני הרוגים. טבח זה הופסק רק לאחר שהאו"ם החליט כי סכסוך זה פרץ ביניהן כפועל יוצא מהצטיידותה המתגרה של ישראל בנשק גרעיני. ארצות הברית הראתה את תמיכתה בישראל בכך שנמנענו באומץ מצירוף קולנו בתמיכה להחלטה זו, תוך שבמיומנות רבה שימרנו את קשרינו עם העולם המוסלמי על ידי הימנעות מהטלת וטו על אותה החלטה.

Unfortunately, as Hamas increased its influence in the West Bank as well as Gaza, the U.N. peacekeepers were unable to stem the violence between the Palestinians and the disputed state of Israel. The prime minister of Israel complained that the U.N. peacekeepers from Bangladesh, Pakistan, Turkey, and Nigeria turned their backs when raids were launched into Israeli-claimed territory. We expressed our concerns, too, and simultaneously sought to convince Israel that it must accommodate the U.N., continue negotiations with the weakened Palestinian Authority, and not engage in provocations such as allowing Jewish citizens to arm and protect themselves.

In 2014, as security within Israel deteriorated further, the U.N. General Assembly proposed that instead of two states, there should be one: New Palestine, made up of the West Bank, Gaza, and Israel. The beauty of this proposal was that a majority of the population of the new state would be Arab, thus reducing the chance for future conflict. In prior years, this proposal had not gained much support — it had been pushed primarily by The Nation magazine in the U.S. But our friends in Europe appealed to the new president for a show of good faith to the Muslim world in order to calm the growing outrage at Israel felt by the increasing millions of Muslim immigrants in Europe. The British termed the one-state proposal a creative breakthrough.

The president, despite the efforts of this Department, remained reluctant to embrace the one-state proposal, but this changed when the New York Times pointed out that it was the president's obligation to pressure Israel once more into doing what was in Israel's enlightened self-interest, even if Israel failed to recognize it as such.

You are familiar with how the president proceeded very carefully on the one-state proposal, concerned about managing American public opinion. To his surprise, his pollsters told him that the divestments from Israel undertaken by most college endowment funds and boycotts of Israeli venues by entertainment groups had dented pro-Israeli American opinion. Evangelicals remained pro-Israel, but mainline Protestants had shifted markedly against Israel and even Catholic opinion had shifted some (probably due to the 2010 Vatican papers warning that biblical scripture did not justify Israeli occupation of Palestinian land). Among younger Jews there was surprising sympathy for the Palestinian cause and even among older Jews, the president was reassured, support for his liberal domestic policies meant they would support him, his party, and his chosen successor (we know who that might be), no matter what his policy on Israel.

לרוע המזל, ככל שהחמאס הגביר השפעתו בגדה המערבית כמו גם בעזה, כוחות שמירת השלום של האו"ם לא הצליחו לבלום אלימות בין הפלסטינים לבין מדינת ישראל השנויה במחלוקת. ראש ממשלת ישראל התלונן כי כוחות שמירת השלום של האו"ם מבנגלדש, פקיסטן, טורקיה וניגריה הפנו גבם בעת ששוגרו פשיטות לשטחים שישראל טענה לבעלות בהם. גם אנו הבענו את חששותינו ובמקביל ביקשנו לשכנע את ישראל כי היא חייבת לקבל את האו"ם, להמשיך במשא ומתן עם הרשות הפלסטינית המוחלשת, ולא להכנס להתגרריות כגון ע"י מתן היתר לאזרחיה היהודים להתחמש על מנת להגן על עצמם.

בשנת 2014, כשמצב הבטחון בתוך ישראל הידרדר עוד יותר, הציעה העצרת הכללית של האו"ם כי במקום שתי מדינות, צריכה להיות אחת: ניו פלסטין, המורכבת מן הגדה המערבית, עזה וישראל. קסמה של הצעה זו היה טמון בכך שרוב אוכלוסיית המדינה החדשה יהיה ערבי, ובכך יקטן הסיכון הטמון בעימות עתידי. בשנים הקודמות לא זכתה הצעה זו לתמיכה רבה - רעיון זה קודם בעיקר על ידי המגזין "The Nation" בארה"ב, אבל ידידינו באירופה המריצו את נשיאנו החדש להפגין רצון טוב כלפי העולם המוסלמי, במגמה להרגיע את הזעם הגובר כנגד ישראל, שהתבטא בזרם גדל והולך של מיליוני מהגרים מוסלמים לאירופה. הבריטים הגדירו את ההצעה למיסוד מדינה אחת כפריצת דרך יצירתית.

הנשיא, למרות מאמצי מחלקת המדינה, נותר מסויג מאימוץ ההצעה של מדינה אחת, אבל גישתו זו השתנתה, כאשר הניו יורק טיימס ציין כי היתה זו חובתו של הנשיא לשוב וללחוץ על ישראל לעשות את מה שהוא בגדר אינטרס עצמי נאור מבחינתה, וזאת גם אם ישראל לא זיהתה אותו ככזה.

מוכר לך כיצד התנהל הנשיא בזירות רבה בענין ההצעה של מדינה אחת, מתוך דאגתו לניהוג דעת הקהל האמריקנית. להפתעתו, עורכי סקריו אמרו לו כי שלילת קרנות אקדמאיות מישראל מצד מרבית המכללות וחרם אומנים על הופעות בישראל השיגו השפעה שולית בלבד על דעת הקהל האמריקני הפרו-ישראלי. האבנגליסטים נשארו אוהדי ישראל, אך יחס הזרם העיקרי של הפרוטסטנטים השתנה במידה בולטת נגד ישראל, ואף דעת הקתולים שינתה קצת (ככל הנראה כתוצאה ממסמך הוותיקן משנת 2010 המתריע כי התנ"ך אינו מצדיק כיבוש ישראלי של אדמות פלסטיניות). בקרב יהודים צעירים היתה אהדה מפתיעה לעניין הפלסטיני ואפילו בקרב יהודים מבוגרים, ולפיכך ראה עצמו הנשיא משוחרר מחשש לתמיכתם במדיניות הפנים הליברלית שלו והסיק שהם יתמכו בו, במפלגתו וביורשו הנבחר (ששנינו יודעים מיהו), תהא אשר תהא מדיניותו כלפי ישראל.

After the president embraced the one-state solution, a few thousand Orthodox Jews and Evangelical Christians protested outside the White House. The President, however, soon rallied public support by showing how uncivil these people were and explaining that it was important for America to pursue peaceful solutions to international conflicts.

The Israelis at first stubbornly resisted the one-state solution but acquiesced when, as direct negotiations went into their fifth year, the president refused to dispense the military aid to Israel that had been appropriated by Congress and you pledged to do everything in our power to protect the rights of Jewish citizens in the new state. It also helped that Israel had previously yielded to American entreaties and given us control of its nuclear weapons, so as to help President Obama's earlier drive for nuclear nonproliferation.

The establishment of New Palestine was a diplomatic triumph, although the region has been beset by bombings and violence ever since. In the last year, things have calmed down somewhat as a result of the Hamas-dominated New Palestine Parliament's decision to reduce Jewish residential numbers to something nearer 1948 levels by only allowing those Israelis with proof of pre-1948 residence (or descent from pre-1948 residents) to remain. The U.N. peacekeepers are being surprisingly efficient in enforcing this democratic decision.

Those Israeli Jews who have not already emigrated and some American Jewish and Christian organizations have complained, saying we are violating our pledge to protect Jews in disputed lands. We have explained that our pledge has been superseded by U.N. resolution 2129 and that the action of the Palestinian Parliament is quite understandable. After all, when the Egyptians occupied Sinai in the '70s and the Palestinians took over Gaza in the early part of this century, Israel and the United States both acquiesced in the removal of Jews. The United States, Israel, and the U.N. going back to 1948 have accepted the removal of Jews from Morocco, Syria, Iraq, and other Arab lands. You explained in your last meeting with Jewish organizations that we must all realize we are talking about the Middle East, and "Israel" is different. After all, it is not as if we are preventing Jews from living in the United States.

Today thousands of Israelis have been killed in what are being called, somewhat sensationally, "pogroms." But on a more positive note, over one million Israelis, sensing the end of the Jewish state, have emigrated. This still leaves several million Israelis, which creates today's challenge, as many of these also want to leave.

I recommend the following:

לאחר שהנשיא אימץ את פתרון המדינה האחת, כמה אלפי יהודים דתיים ונוצרים אוונגליסטים מחוץ לבית הלבן. הנשיא, מכל מקום, גייס עד מהרה את תמיכת הציבור בו על ידי הצגת אותם אנשים כבלתי חברתיים, והסביר כי היה חשוב לאמריקה להמשיך בחתירתה למציאת פתרונות בדרכי שלום של סכסוכים בינלאומיים.

תחילה התנגדו הישראלים בעקשות לפתרון של מדינה אחת, אך נכנעו כשהמשא ומתן הישיר נכנס לשנתו החמישית והנשיא סירב לשחרר את הסיוע הצבאי לישראל אף שאושר על ידי הקונגרס, ואילו את התחייבת לעשות כל שבכוחנו להגנת הזכויות של האזרחים היהודים במדינה החדשה. סייעה לכך גם העובדה שבעבר נכנעה ישראל להפצרות האמריקאיות לתת לנו שליטה על הנשק הגרעיני שלה, ובכך לעזור למאמציו דאז של הנשיא אובמה לאי-הפצת נשק גרעיני.

הקמתה של ניו פלסטין היוותה נצחון דיפלומטי, אף כי האזור הוטד על ידי הפצצות אלימות מאז. בשנה האחרונה נרגעו קמעה הדברים בעקבות החלטת פרלמנט החמאס, השולט בניו פלסטין, להפחית את מספר היהודים המתגוררים במדינה למשהו בקירוב לרמה שהיתה בשנת 1948, וזאת על ידי מתן היתר להישאר שם רק לישראלים עם יכולת הוכחת מגורים שם לפני 1948 (או צאצאים של תושבי 1948). כוח השלום של האו"ם הוכיח עצמו כיעיל להפליא באכיפת החלטה דמוקרטית זו.

אותם יהודים ישראלים אשר טרם היגרו ומספר ארגונים יהודיים ונוצריים באמריקה התלוננו, כי הפרנו את התחייבותנו להגן על היהודים במדינה שבמחלוקת. הסברנו כי את התחייבותנו החליפה עתה החלטת האו"ם מספר 2129 וכי פעולת הפרלמנט הפלסטיני מובנת בהחלט. אחרי הכל, כאשר המצרים כבשו את סיני בשנות ה-70 והפלסטינים קיבלו שליטה על עזה בתחילת המאה הזו, גם ישראל וארצות הברית השלימו עם פינוי היהודים. אם נחזור לשנת 1948, ארצות הברית, ישראל והאו"ם השלימו עם פינוי יהודי מרוקו, סוריה, עיראק ואדמות ערביות אחרות. את הסברת בפגישתך האחרונה עם ארגונים יהודיים, כי על כולנו להבין שאנו מדברים על המזרח התיכון, ו"ישראל" היא שונה. ככלות הכל, אין זה כאילו אנו מונעים מיהודים לחיות בארצות הברית.

אלפי ישראלים נהרגו היום במה שנקרא, במעט סנסציוניות, "פוגרומים". אבל בנימה חיובית יותר, למעלה ממיליון ישראלים אשר חשו את סופה של המדינה היהודית, היגרו ממנה. זה עדיין משאיר כמה מיליוני ישראלים שיוצרים את האתגר של היום, מכיוון שגם רבים מהם רוצים לעזוב.

אני ממליץ כדלקמן:

1. We offer to admit, subject to congressional approval, 200,000 Israeli refugees to our country and urge our friends in Europe and Central America to take in another 200,000. This should satisfy Jewish and Evangelical groups in the United States as to our goodwill.

2. We propose a U.N. resolution urging other countries to take in Israeli refugees and urging respect for human rights in the New Palestine. This resolution probably will not pass, but it will help to appease those international human-rights groups who are suddenly interested in the fate of Israelis, and it will not offend Muslim states who should realize by now that we have worked for almost a decade to transform the Middle East.

3. We urge the remaining Israelis to remain in New Palestine and give the new state with its Palestinian majority a chance to democratically and peacefully evolve.

I must warn you that some columnists are comparing the present situation to the 1930s, when nations, including the United States, refused entry to Jewish refugees fleeing Hitler. You should respond that this is an unfair comparison. First, we have already accepted a sizable number of Israeli immigrants and if you and the president accept my recommendations, we will offer admission to a further significant number. Secondly, those Israelis remaining in New Palestine with proof of ties to 1948 residence do not face a holocaust. We have been assured by the Arab League that if they pay their taxes and do not interfere with the government, they will be allowed to live in peace just as Jews for centuries were tolerated in Muslim lands. My recommendations, if carried out, should convince all but the extremists on all sides of our good intentions to create a peaceful Middle East.

You have asked whether we can describe our policies towards the Middle East over the past eight years as a success. I believe the answer is yes. First, we are well on our way to eliminating the Israeli-Palestinian conflict as a source of tension. Second, while the Islamic militants have taken over several additional countries, e.g., Saudi Arabia, Pakistan, and Egypt, the gradual transformation of the Jewish "state" in the Middle East shows that we continue to reach out and try to understand such militancy. It is true that we are faced with a refugee issue that does not play well in the news, but within a year these refugees will have either found safe haven or adjusted to their new status in New Palestine.

1. אנו מציעים להתיר, בכפוף לאישור הקונגרס, את כניסתם של 200,000 פליטים ישראלים למדינתנו ואנו קוראים לחברינו באירופה ובמרכז אמריקה לקלוט עוד 200,000. זה אמור לספק את הקבוצות היהודיות ואת האוונגליסטים בארצות הברית באשר לרצוננו הטוב.

2. אנו מציעים העברה בא"ם של החלטה הדוחקת במדינות אחרות לקלוט פליטים ישראלים וקוראים לכיבוד זכויות האדם של פלסטין החדשה. החלטה זו כנראה לא תעבור, אך הדבר יעזור לפייס את כל אותן קבוצות זכויות אדם בינלאומיות המתעניינות לפתע בגורל הישראלים, והדבר לא יפגע במדינות המוסלמיות שעליהן להבין עתה כי אנו עובדים כמעט עשור על מנת לשנות את פני המזרח התיכון.

3. אנו קוראים לישראלים הנותרים להישאר בניו פלסטין ולתת למדינה החדשה עם הרוב הפלסטיני שלה הזדמנות דמוקרטית להתפתח בשלווה.

אני חייב להזהירך כי מספר בעלי-טורים משווים את המצב הנוכחי לזה של 1930, כאשר מדינות, כולל ארצות הברית, סירבו להתיר כניסת פליטים יהודים שנמלטו מהיטלר. עליך להגיב כי זו אינה השוואה הוגנת. ראשית, קיבלנו כבר מספר ניכר של מהגרים ישראלים, ואם את והנשיא תקבלו המלצותי, נציע קבלת מספר משמעותי נוסף. שנית, הישראלים הנותרים בניו פלסטין שיש להם קשר מוכח עם מגורים בה לפני 1948 אינם צפויים לשואה. הובטח לנו על ידי הליגה הערבית, כי אם הם ישלמו את המסים שלהם ולא יתערבו בפעולות הממשלה, הם יוכלו לחיות בשלום כמו שיהודים במשך מאות שנים היו נסבלים בארצות המוסלמיות. המלצותי, אם תתבצענה, צריכות לשכנע את כולם (למעט קיצונים מכל הצדדים) בדבר כוונותינו הטובות לכינון שלום במזרח התיכון.

לשאלתך אם אנו יכולים לתאר את מדיניותנו כלפי המזרח התיכון במהלך שמונה השנים האחרונות כהצלחה: אני מאמין שהתשובה לכך חיובית. ראשית, אנו בדרךנו לחיסול הסכסוך הישראלי פלסטיני כמקור מתח. שנית, בעוד שהאיסלם השתלט על מדינות נוספות אחדות, כמו למשל ערב הסעודית, פקיסטן ומצרים, שינוי הצורה ההדרגתי של "המדינה" היהודית במזרח התיכון מראה כי אנו ממשיכים להושיט יד ולנסות להבין מיליטנטיות ממיין זה. נכון שאנו עומדים בפני בעיית פליטים שאינה משחקת לטובתנו בחדשות, אבל בתוך שנה או שהפליטים הללו יצטרכו למצוא לעצמם מקלט, או שיסתגלו למעמדם החדש בניו פלסטין.

We can insist this is not a propitious time to make a huge fuss about the human rights of Israelis, not when our country's credibility and resolve are increasingly being tested in other areas of the world. This Department had grave reservations when the state of Israel was established in 1948, but the bold and realistic policies of the president and yourself have given us the chance for a fresh start. The American people like a president — and a secretary of state — who can succeed. Decades of talk and frustration in the Middle East have given way to American-led results.

Jeremy Insensado III
Counselor, United States Department of State

אנו יכולים להתעקש כי אין זה הזמן המתאים לעשות מהומה ענקית בענין זכויות האדם של הישראלים, לא כאשר אמינות מדינתנו ונחישותה נמצאות תחת מעקב באזורים אחרים של העולם. למחלקת המדינה היו הסתייגויות רציניות כאשר מדינת ישראל הוקמה בשנת 1948, אך המדיניות הנועזת והמציאותית שלך ושל הנשיא נתנה לנו הזדמנות להתחלה חדשה. העם האמריקאי אוהב נשיא - כמו גם מזכיר מדינה - שיכולים להצליח. עשרות שנים של דיבורים ותסכול במזרח התיכון פינו דרך לתוצאות בהנהגת ארה"ב.

ג'רמי אינסנסאדו ה-3
יועץ, מחלקת המדינה של ארה"ב